

не прийшла, щоб провітрити коридори,
не прийшла стяти стелю, аби стежив за літаками,
не прийшла погратись надворі
чи то з долею, чи то з кармою...
а говоримо ми про диво
досконалыми голосами.
присягаюся, так гостинно
ніч мене ще не колисала.
кожен з нас кожну таїну знає,
лиш одну, ніби вже десяту:
не прийшла світити навзаєм,
а приходила разом сяяти.

А. М.

Лише подумаю і... не буду.
Уже за це хай мене не знатимуть.
Лише говори, що мене добре чути,
І я на ім'я тебе називатиму.
Можна присісти, але на підлогу.
Можна ховати (і так тримати!)
Але не слухати ні від кого,
Що *так не треба, що так не надо.*
Я не готова *палити чужі будинки,*
Аби увагу твою прикути.
Будь-що – задовге, якщо без упину,
І надто звичне, якщо повсюди.
Ти вартий більшого вандалізму,
Хоча й не питають, чого ти вартий.
А мені б тебе – неначе валізу,
неначе в подорожі – т р и м а т и.
Я б не затисла тебе речами,
Я б не котила тебе асфальтом.
Та це для них недостатня причина,
Щоб дозвіл дати,
Тебе тримати.
І навіть щоб потримати.